

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ
ДЛЯ ДІТЕЙ

THE
RAINBOW
A CHILDREN'S
MAGAZINE

Рій „Фіялки” Спілки Української Молоді (СУМ) з Пелетайну, Іллі, прислав нам такого листа: Дорога „Веселко”! Наш рій називається „Фіялки”. Ми належимо до СУМ’у. У нашому рої є дев’ять юначок: Оля, Галя, Люба, Віра, Ірка, Катруся, Маруся, Ніна й Зірка. На Святі Матері ми танцювали й співали. Між іншими піснями співали „Привіт нашій Мамі” з „Веселки”. Більшість із нас читає „Веселку”. Привіт із Пелетайну від „Фіялок”!

Відповідь Редакції: Дорогі „Фіялки”! Дякуємо за милого листа й привіт! Тішиться нас, що читаете „Веселку” й співаєте пісні, друквані в нашому журналі. Пришліть свою світлину.

Колишній читач „Веселки” М. Решітник з Монреало (Канада) пише: Дорога „Веселко”! Вирівнюю свою залежність за 1970 рік, і це вже буде моя остання передплата, бо я вже став юнаком і прощаюся з Тобою, „Веселко”. Я записався до Канадійської Військової Академії. Але маю надію, що ми ще зустрінемося і Ти служитимеш моїм дітям так, як служила мені. Дякую Тобі сердечно за все, що доброго зробила мені в минулому, і за все гарне, що приносила мені й моєму домові. Служи нашим школярам, я допомогатиму Тобі, а Бог хай нагородить Тебе стократно добрим успіхом за Твій труд.

Відповідь Редакції: Дорогий Юначе! Дякуємо за слова признання і радіємо, що „Веселка” принесла Тобі стільки користі, радості й вдоволення. Буде нам приємно завітати знову до Твого гостинного дому. Бажаємо успіху в Військовій Академії!

о л е с б
ЗАГАДКИ
 с н і в
РОЗВАГИ

ЩО ЦЕ?

У маленькій хатці
 Зібралися братці;
 По одному підуть з хати
 Вогню людям добувати.

Євген Яворівський

ЗАГАДКА-НЕДОМОВКА

Ні рибина, ні звірюка,
 Дивовижна каменюка:
 Прудко плаває в воді,
 Ледве ж сунеться в ході.
 То не звір і не комаха,
 То річкова

Євген Яворівський

**

Була у копальні, тепер на столі,
 Візьми її трішки, юшку

**

Пилосмокова тітка,
 Називається

Пояснення: пилосмок — прилад збирати порох (vacuum cleaner).

ЗАГАДКИ

1. Що додати до кола,
 Щоб із кола стала школа?
2. Що треба додати,
 Скажіте мені,
 Щоб день замінити
 На рівних сім днів?

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК і РОЗВ'ЯЗКИ РОЗВАГ ЗА ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ ц.р.: КОТРИЙ ШНУРОК? По-значений числом 4. РАХУНКОВА ЗАГАДКА: 1, 9, 8; 2, 9, 7; 3, 9, 6; 4, 9, 5. ЯКІ ЦЕ КОНИКИ? Стрибунці. ЯКА ЦЕ ПТИЦЯ? Муха. ЗАГАДКА: бджілка, медок.

цвінників Дитячої Літератури. Річна передплата становить у ЗСА — 4.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Ціна окремого числа — 40 центів. Ціна подвійного числа — 60 центів.

Обкладинка роботи М. Михалевича.

“THE RAINBOW” — “VESELKA”

Published monthly, except June to September Bi-monthly
 at Jersey City, New Jersey
 81-83 Grand Street — Jersey City, N.J. 07303
 Subscription \$4.00 per year.

Entered as Second Class Matter at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
 Ю. Козак — Лісова школа

ДО РІДНОЇ ШКОЛИ

В нас були веселі тижні
відпочинку і дозвілля.
А найкраще — ватри пишні,
таємничі, дивовижні,
з пахом диму, смол і зілля.

А при ватрах вечерових
і гутірка, і пісні
молодечі, голосні.

Вдень прогулянки-походи
в гущу лісу рано-зрання,
несподівані пригоди,
і пізнати світ природи
наші щирі намагання.

Ми хотіли дослідити
силу вітрових напруг,
зріст дерев і річки рух.

Швидко тижні проминули,
повертаємось додому.
Ми про школу не забули,
за добро її відчули
дяку в серці молодому.

А найбільш — за рідну мову
нашій школі, знов і знов,
щира дяка і любов.

*

Так вітай же, рідна школо!
Знов ми тут після вакацій
стоїмо у дружнім колі,
приготовані до праці.

Дай знання нам, школо-мати, —
найсильнішу зброю в руки.
Вчи нас: зло перемагати
і в душі повік тримати
світло правди і науки.

Дзвонить вересень: дзень-дзень!
 Це найкращий в році день,
 Як по довгим відпочинку,
 По веселих грах у полі,
 Наші хлопці і дівчатка
 Знов зійшлися в рідній школі.

Дзвонить вересень: дзень-дзень,
 Наймигіший в році день,
 Як по довгих днях розстання,
 По тужливих днях розлуки
 Знов зійшлися діти в школі,
 Щоб узятись до науки.

Ієга ШУГАЙ

Ілюстрації М. МИХАЛЕВИЧА

ПРО РЯБЕНЬКУ КУРОЧКУ І ЗЕЛЕНУ ЖАБУ

Рябенька курочка бігала по подвір'ячку й журилася. Була дуже голодна й тому не могла знести яєчка. А що робитиме її хворий господар? Він не матиме чого їсти і помре...

Побігла рябенька курочка на смітник. Тут не було ні кришечки. Побігла під двері хатки, але й там вона ще зранку повизбирувала всі зернятка.

По подвір'ячку осінній вітер пустував, листочками грався. Жовті, червоні, зелені листочки весело танцювали, крізь відчинену хвірточку полетіли й кликали рябеньку курочку:

— Ходи, ходи, ходи, ходи!

Курочка вибігла на дорогу. Листочки котились по дорозі все далі й далі та кликали рябеньку курочку:

— Ходи, ходи, ходи, ходи!

Курочка бігла й бігла. Вона побачила перед собою відчинені величезні ворота, а за ними — прекрасний сад.

Листочки пострибали за ворота по жовтій стежечці й знов кликали рябеньку курочку:

— Ходи, ходи, ходи, ходи!

Рябенька курочка побігла по жовтій стежечці. І що ж вона побачила? Під великим деревом стояла в мисочці чиста вода, лежала розсипана на дощці пшениця, а недалеко зеленів великий листок капусти.

Голодна курочка кинулася до пшенички. Ще не встигла проковтнути першого зеренця, як з дерева почула голос:

— А хто це сміє їсти мою пшеничку?

На дереві сидів шпак і сердито махав крильцями.

— Вибачте, пане шпаку, я не знала, що це ваша пшеничка!..

І рябенька курочка кинулася до капусти. Та, як тільки дзьобнула перший раз, великий сірий заєць вискочив із-за дерева й закричав.

— Хто їсть мою капусту?

Злякалася рябенька курочка.

— Вибачте, пане зайцю, я не знала, що це ваша капуста!..

І побігла до мисочки, щоб хоч напитися води. Та, як лише вмочила дзьобик у воду, з трави почувся:

— Ква-ква! Хто сміє пити мою воду?

З-за куща дивилася сердито на курочку велика біла качка.

— Вибачте, пані качко, я не знала, що це ваша вода!..

— Так, моя, моя! І сад не твій, а наш! Нам не треба зайд!

— Не треба! — повторив шпак.

— Не треба! — повторив заєць.

Рябенька маленька курочка повернулася до воріт і, злякана, почала втікати. Нараз перед нею на стежку скочила велика зелена жаба. Кліпнула очима і промовила:

— Чого ти втікаєш, рябенька курочко?

— Вибачте, пані жабо! — тихенько сказала курочка. — Я була дуже голодна й не могла знести яєчка для свого хворого господаря. Листочки викликали мене з подвір'я, вивели на дорогу й привели сюди. Я забула, що це чужий сад, і хотіла з'їсти пшенички, поласувати капустою та напитись води. Вибачте, пані жабо, я вже йду геть!..

— Алеж бо ні, не йди, рябенька курочко! — сказала велика зелена жаба, а потім крикнула до шпака, зайця і качки: — Чи вам не сором? Хіба це ваш сад? Це сад доброї пані. Пані всім дає пшеничку, і капусту, і воду. Тому й ворота відчинені, бо це для всіх, хто голодний або спраглий. Ходи, маленька курочко, в наш сад!

— Ходи, рябенька курочко, покуштуй пшениці! — промовив, звисивши з сорому голову, шпак.

— Ходи, маленька курочко, дзьобай собі капусту! — сказав, наївшись, сірий заєць.

— Ходи, маленька курочко, напийся чистої води! — сказала зніяковіла качка.

Курочка наїлася і напилася, а коли відходила, сказала „дякую!”

Велика зелена жаба кликнула їй услід:

— Приходь щодня! Добра пані має їжу для всіх!

— Приходь! — квакнула качка.

— Приходь! — повторив шпак.

— Приходь! — писнув заєць.

Рябенька курочка побігла додому і знесла яєчко своєму хворому господареві.

Пояснений-словничок: рябий — pitted, pocket; смітник — rubbish heap; хвіртка — wicket-gate; ворота — gateway; проковтнути — to swallow; шпак — starling, wren; зайда — так називають чужу людину (strayed), що зайшла з інших сторін; кліпати — to blink; зніяковілий — збентежений, засоромлений.

„НА ДВА ПАЛЬЦІ” АБО АНДРІЙКОВІ МІНІ-МАКСІ ШТАНИ

Тиждень тому Андрійко вернувся з літнього табору.

Ой, та й гарно ж було! Андрійко був завжди перший між юними спортсменами. Видряпатись на самий вершок стовпа й дістати звідти нагороду зумів тільки він — Андрійко!

Привіз Андрійко нагороду додому, а з нагородою привіз подерті штани. І нічого тут дивного — спробували б ви лазити по стовпу і не подерти штанів!

Купила мама Андрійкові штани. Завтра піде в них до української суботньої школи. Це ж перший день науки!

Увечері приміряв Андрійко штани — трохи задовгі.

— Отак на два пальці задовгі, — сказала мама.

Міняти в крамниці на коротші було вже запізно.

— Скорочу тобі їх сама, але не тепер. Поспішаю на жіночі збори. Зроблю тобі це пізніше.

„Пізніше!” Андрійко знає, що мама вертається з зборів завжди коло півночі, коли він уже спить. Але Андрійко не турбується. Старша сестра Галя часто виручає маму в хатній роботі й допомагає Андрійкові, коли треба.

— Галю, може ти скоротиш мені штани? На два пальці — казала мама.

— Не можу тепер, Андрійчику, якраз біжу на сходи гуртка. Попроси Оленку!

Пішов Андрійко до Оленчиної кімнати.

— Скороти мені, Оленко, оті штани! На два пальці — так сказала мама. Сам не вмію.

— Дорогий Андрійку, дуже радо, але, бачиш, уже виходжу. Йду з товаришками дивитись на український фільм „Ніколи не забуду”. Завтра по полудні підеш і ти з своїм гуртком. А штани скорочу тобі пізніше.

Знову „пізніше”! Андрійко трохи зажурився, але пригадав слова впорядника: що хочеш мати, зроби собі сам!

Знайшов голку й нитку, засилив і взявся до штанів. Він же ж уміє пришити гудзика — зуміє й штани скоротити!

Та дарма, ніяк не дасться Андрійкові кравецтво! Рад-не-рад повісив штани на кріслі й пішов спати, щоб завтра завчасу прокинутись. Адже порядний учень до школи ніколи не спізнюється.

За деякий час прийшла із сходин Галя. Побачила штани — зразу взялася до роботи. Скоротила „на два пальці”, повісила знову на крісло й пішла до своєї кімнати.

Опісля прийшла Оленка з кіна. Дивиться — висять штани на кріслі.

„Добре, що побачила — треба скоротити ноговиці!” — подумала. Скоротила „на два пальці”, випила склянку молока й пішла спати.

По півночі вернулася з жіночих зборів мама — змучена, сонна.

— Ах, ще оті Андрійкові штани! Немає ради, мушу скоротити! Не піде хлопець до школи в старих штанах.

Вранці Андрійко зняв штани з крісла, надів — і власним очам не вірить! Штани сягали трохи нижче колін...

Побіг до кухні.

— Мамо, що сталося з моїми штанами?

Глянула мама — і теж своїм очам не повірила.

— Не знаю, сину! Я зкоротила тільки на два пальці...

Не було вже ради. Ніяких старих штанів Андрійко не хотів і не міг надіти. Залишився в нових.

— А знаєш, Андрійку, вони погано не виглядають, — сказала мама. — Правда, на „міні-штани” вони задовгі, а на „максі-штани” закороткі. Але може бути й така мода — отакі „міні-максі” штани!

Пішов Андрійко в них до школи і гордо став хо-

дити по коридорі. Андрійкові товариші з зацікавленням дивились на нього.

— Що то за штани в тебе? — запитав Славко. — Закороткі, щоб бути довгими, і задовгі, щоб бути короткими...

— Не знаєш, які це штани? Це „міні-максі” штани. Це така нова мода!

На другу суботу Славко, Олег і Тарас прийшли до школи теж у „міні-максі” штанах. Бо як мода на „міні”-суконки для дівчат, то й для хлопців може бути нова мода на „міні-максі” штани.

Ганна ЧЕРІНЬ

ЧАС ДО ШКОЛИ

Прощайте, діброви,
Де з вітром розмови,
Де співи з пташками,
Де впав я на камінь —
Упав — і не плачу,
Бо вдачу козачу
Я маю від діда,
Від діда Свирида.

Ой, річко-сестричко
І братіку-луже,
За вами часами
Тужитиму дуже...

Дідусю Свириде,
Мій поїзд від'їде
В суботу раненько
До тата і неньки...

Піду я до школи,
Де нас будуть вчити,
Щоб ми поборолі
Неправду на світі,

Щоб стало в нас сили
Батькам на заміну,
Щоб ми воскресили
Свою Україну!

ВЕСЕЛО!

Дуже весело в садочку –
Там багато діточок:
Є у нас там у куточку
Кухня й спальня для пяльок.

Ми все миєм, прибираєм,
Чистим посуд запюбни,
І прасуєм, підмітаєм,
Щоб не гнівались пяльки.

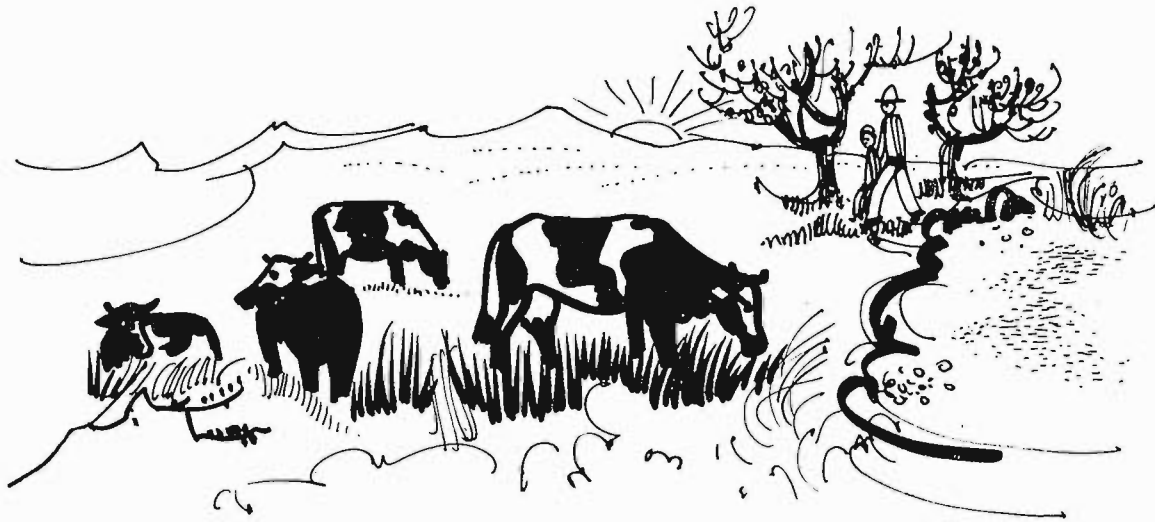
А навпроти нас крамниця:
Хлопці все там продають,
Повно краму на полицях,
Що замовиш – привезуть.

В лісі гапас, крики, смішки, –
Це прийшла вже діввора.
Розглядає, де горішки,
І найкращі вибира.

Ті горішки молоденькі,
Ще у чашечках сидять,
Зерна ніжні, соподенькі, –
Ну, якраз же для малят!

КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

НЕСПОДІВАНІ ГОСТІ

(Ілюстрації Б. Божемського)

Я живу з своїми батьками в центральній Австралії. Ми маємо величезну ферму, на якій тримаємо багато корів і овець. До найближчого сусіда 70 миль, а до найближчого міста Аліс Спрінгс — 400 миль.

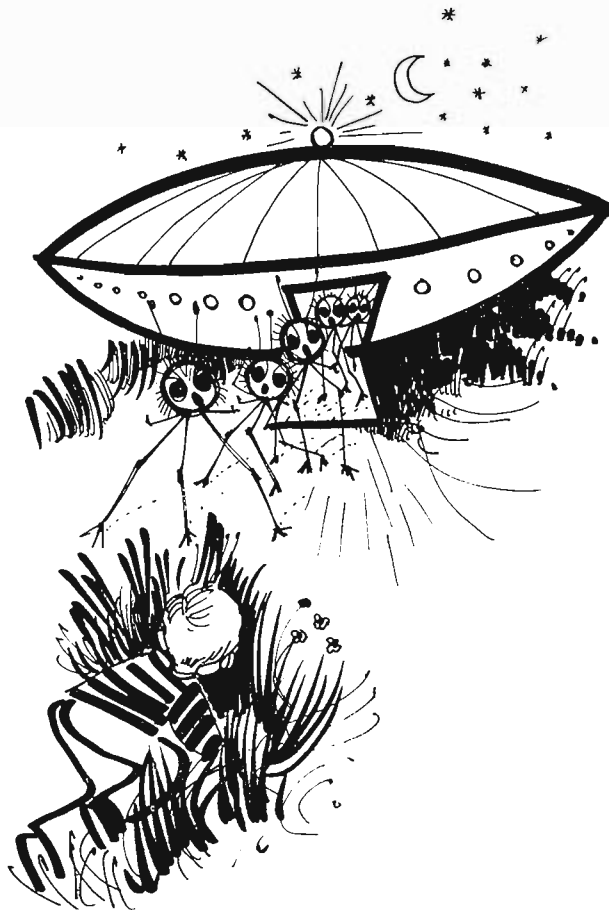
Харчі й пошту для нас раз на тиждень привозить літак. В одному кінці нашої ферми, біля підніжжя гір, є велике озеро. Навколо нього росте евкаліптовий гайок, а далі — кущі і трава. Головна наша робота, — доглядати, щоб худобі було досить корму й води.

Цього року була посуха, і, рятуючи худобу, тато пригнав її до озера. Ми часто приїжджали наглядати за нею. Одного разу затрималися допізна і вирішили провести ніч коло озера. Тато заснув, а мені не спалося, і я вирішив пройтися.

Було тихо. Зорі ясно сяяли. Відійшовши з півмилі від озера, я побачив над землею сліпуче світло. „Мабуть, летюча тарілка з іншої планети”, — подумав я. Тарілка помаленьку приземлилася недалеко від мене. Придивившись, я побачив на вершці тарілки лампу, яка мерехтіла різними кольорами, і ряд вікон, з яких виділялось ультрафіолкове світло.

Мені дуже закортіло побачити тарілку зблизька. Крадькома я пробрався до того місця, де вона сіла. Тарілка мала десь із 50 футів в діаметрі і 25 футів висоти. Нараз двигун її затих, світло згасло, і з мого боку з'явився великий квадратний отвір. У мене усередині все похололо. Висунулася платформа і з тарілки почулися незрозумілі звуки.

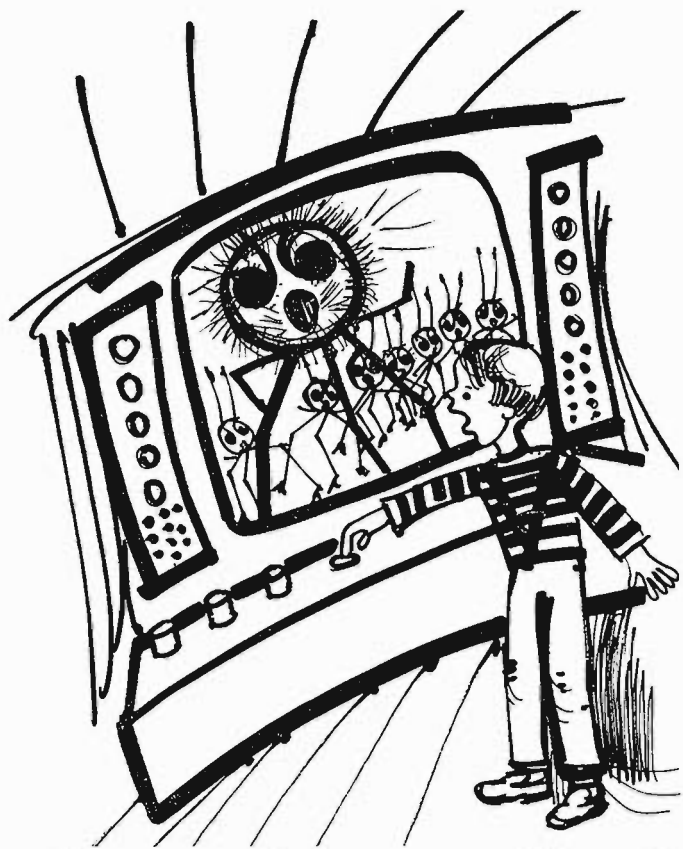
Враз гидке синє створіння, похоже на павука, вилізло звідти. Я хотів вже утікати, але не міг ворухнутися. Створіння було з метр заввишки. Воно мало величезну голову, вкриту короткою

синьою шерстю. На голові були дві яскраві балабушки, мабуть, очі. На нижній частині голови — отвір, який відкривався й зачинявся. Ця істота стояла на трьох зелених ногах, похожих на стебла соняшника. Ноги закінчувалися лапами, подібними до качиних. На голові були дві антени, що вгорі кінчалися прозорими м'ячиками. Коли істота видавала звуки, ці м'ячики змінювали свій колір. По боках було по руці. Кожна рука кінчалася ніби помпою. Створіння обернулося, щось прохрипіло, і ціла група інших створінь вийшла з тарілки. На наказ першого вони рушили в мою напрямі. „Це — кінець!“ — промайнуло у моєї голові.

Створіння наближалися. Мене охопив жах. Раптом зовсім близько коло мене вони стали і, покрутивши антенами, попрямували набік, до озера. Коли вони зникли в чагарнику, я ще довго сидів, боячись ворухнутися. Тоді набрався відваги і прокрався до їхньої машини. У тарілці щось тихо, одноманітно бімкало. Зайшовши крізь отвір, я опинився в круглій кімнаті. Понад стінами були панелі з гудзиками, підоймами, віконцями.

В одному кінці кімнати був панель з екранами. Я притиснув гудзик і жажнувся. На екрані з'явилася синя істота. Я злякався і, не гаючи часу, вибіг і заховався в куцах. І якраз вчасно, бо з протилежного боку галявини вже виринули сині істоти, прямуючи до тарілки. Вони зайшли й зразу за ними зачинився отвір. Тарілка загула, спалахнула, помалу піднялася над гаєм і зникла в небі.

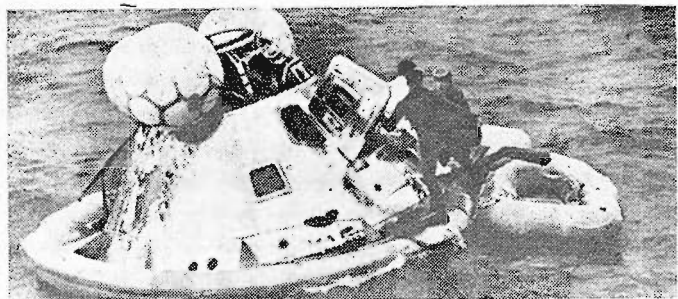
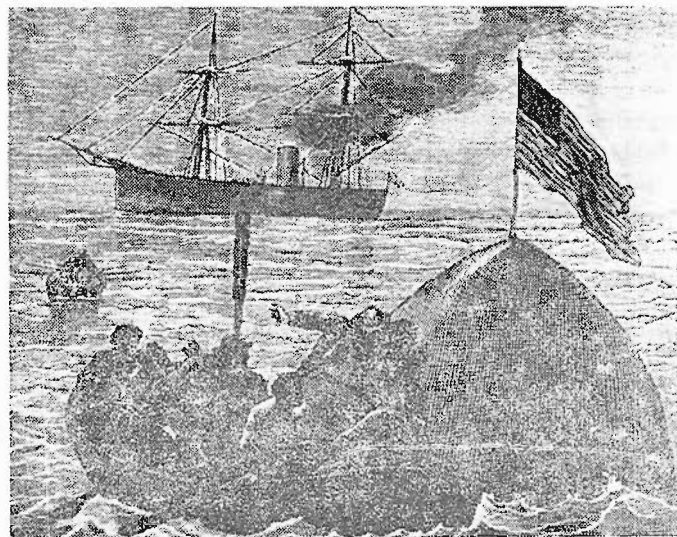

Я ще довго сидів і хвилювався. Потім побіг назад до куреня і розбудив тата, щоб йому про все розказати. Та він не повірив і сказав, що це мені приснилося. Може, хоч ви повірите?

*Юрко Ткач, 15 років
Австралія*

ФАНТАЗІЯ І ДІЙСНІСТЬ

Ви читали вже у „Веселці“ (в жовтневому числі 1969 р.) уривок з повісти французького письменника

Жюль Верна „Подорож на Місяць“. Оця його фантастична повість з-перед ста років тепер стала дійсністю — людина не тільки здобула Місяць, але й повернулася з нього назад.

Герої повісти Жюль Верна теж повернулися з Місяця на Землю. Як цей поворот уявляв собі письменник — бачимо на оцій ілюстрації з його книжки. А як насправді виглядав поворот сьогоденних героїв космосу — бачимо на фотографії.

ГОЦА ДРАЛА

Цвіркунець — веселий хлопчик,
До забави все охочий.

Вранці випив молочка
І подався до жучка.

— Жучку-друзе! Жучку, встань!
В мене м'ячик! Ось поглянь!

Та жучок не відізвався —
Цвіркунець в лісок подався.

— Гоца Драло! Відчиняй!
Підеш бавитись у гай!

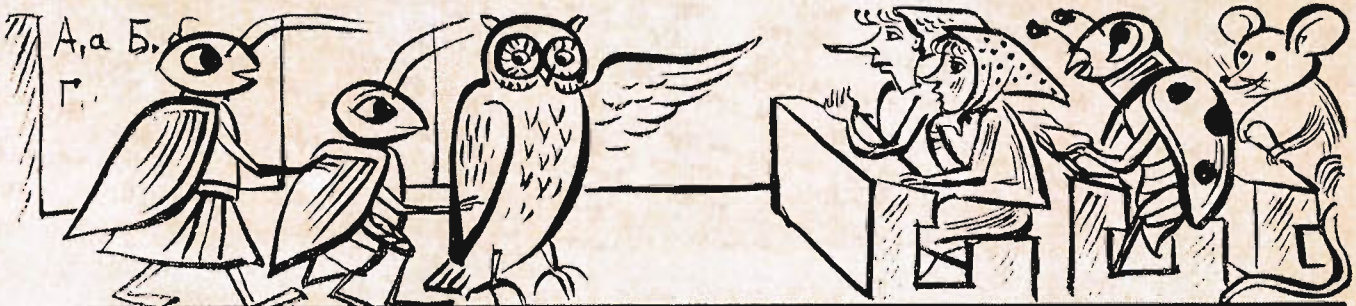
Ні, немає Гоци вдома,
Треба ще піти до гнома.

В гнома пусто теж і тихо...
„Що за диво? Що за лихо?“

Цвіркунець сумний вернувся,
Розповів усе матері.

Мама каже: — Мій співаче!
Зараз їх усіх побачиш!

Мама, добра як ніколи,
Завела сінка до школи.

Цвіркунець поглянув: „Ах!
Тут всі друзі на лавках!“

Гоца, гном, жучки, пташня —
Хочу бути тут і я!

РОЗКАЖІТЬ СВОЇМИ СЛОВАМИ ЦЮ ПРИГОДУ

(Ілюстрації Ю. Козака)

МИСТЕЦЬКА СТУДІЯ

Читачі „Веселки” мають не раз нагоду оглядати мистецькі виставки, музеї або картинні галерії. Там вони бачать чимало гарних образів, а також різби-скульптури, що стоять звичайно на окремих підставках.

Всі ці образи намалювали мистці-малярі, а скульптуру виконали різьбарі. Мистцем-малярем або різьбарем-скульптором буває людина з мистецькими здібностями. Однак, щоб стати справжнім мистцем, самого вродженого таланту не досить. Цей талант, одержаний від Бога, треба розвивати, збагачувати. Треба пізнати таємниці мистецтва і набрати вправи в цій роботі. Щоб усе це досягнути, треба вчитися в мистецьких школах або студіях.

Такою школою, де українська молодь Філадельфії має змогу знайомитися з працею мистця і до неї частково підготовляється, є **Мистецька Студія**, що її веде Об'єднання Українських Мистців Америки вже від 1952 року. Ця студія міститься на вул. Папляр в домі ч. 2322. Навчають у ній такі видатні мистці: П. Мегік, П. Андрусів, В. Дорошенко й інші. Студія має окремі класи для учнів-початківців і для старших. Учуть тут рисунків, малярства, графіки та інших предметів, кінцевих для майбутнього мистця, а також історії мистецтва тощо.

У виставковій залі Студії відбуваються не тільки виставки учнівських праць, але також виставки творів різних мистців, давніших і сьогочасних. На виставки приходять люди, щоб оглянути нові твори наших мистців і дізнатись, якими цінностями збагатилась наша культура. Бо треба пам'ятати, що кожний мистець своїми творами здобуває славу не тільки собі, але й своєму народові. Культура народу — це те саме, що свідоцтво учня. Чим краще свідоцтво, тим легший доступ має учень до вищої чи ліпшої школи — його хвалять, нагороджують, дають стипендії. Чим більше скарбів культури має нарід, тим більшу має пошану серед народів світу. Кожний нарід цінить і підтримує своїх мистців, бо вони збагачують рідну культуру.

На виставках завжди бувають і учні мистецьких шкіл, щоб оглянути твори зрілих мистців і призадуматись, скільки їм ще треба вчитись, щоб і їхні твори набрали мистецької зрілості.

Навчання в Мистецькій Студії Філадельфії відбувається звичайно в суботи по полудні, а часом вечорами.

На світлинні група учнів Мистецької Школи в Філадельфії з мистцями-викладачами П. Мегиком (третій зліва) і П. Андрусевичем (другий справа у другому ряді).

Однак, треба сказати, що не всі учні Мистецької Студії стають мистцями. Дехто зневірився в своїх силах, декому забракло витривалості у праці, і вони не закінчили навчання. Інші не тільки закінчили навчання в Студії, але й перейшли до академії мистецтва, а по їх закінченні стали справжніми мистцями. До них належать Роксоляна Лучаковська, Христина Зелінська, Ніна Климовська, Софія Лада, Богдана Палевич, Тетяна Бульба й інші.

Тепер навчається в Студії коло 20 учнів. Є між ними й такі, що мають 10 років, є старші, є вже дорослі. Деякі з них, як Марія Стефанишин, Уляна Шумська, пані Квітка Барабах, подають надію, що стануть справжніми мистцями-малярами. А таких працівників культури нам треба багато, бо в Україні москалі нищать культурні надбання минулих століть і українській культурі не дають розвиватися в усій повноті.

УСМІХНІТЬСЯ!

НАГАДАВ СОБІ

Володько вернувся з зоологічного саду і вдарив сестричку.

— Володьку, як ти смів її ударити? — скартала мама сінка.

— Бо вона мене минулого року назвала гіпопотамом.

— То ти тепер собі нагадав?

— Так, бо я був сьогодні в зоологічному саду і побачив гіпопотаму.

З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

ВИСТУП ЮНИХ АВТОРІВ В ЕССЕНДОНІ,
АВСТРАЛІЯ

У серпні ц. р. заходами Мельборнського Літературно-мистецького Клубу в Ессендоні, біля Мельборну відбувся виступ початківців, які вже друкувалися на сторінках місцевої преси та в заокеанських журналах „Веселка”, „Юнак” та „Крилаті”. У зустрічі взяло участь 13 авторів, з яких 10 читали свої літературні сроби. На світліні, починаючи зліва, в першому ряду: Андрійко Ліщинський, Юрко Ткач, Оля Ткач, Катруся Ткач, Славко Дудинський. У задньому ряду: Леся Шевченко, Дарка Федзвич, Арета Підгородецька, Тання Ліщинська та Юля Рибіцька. Були ще присутні Ганнуся Бучма, Ріта Філонюк та Ігор Якубович.

Члени Літературно-Мистецького Клубу Зоя Когут, Дм. Нитченко — голова, Яр. Ліщинський та Кость Гім-мельрайх прихильно оцінили виступ юних авторів.

КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

Діти Школи Українознавства ім. Лесі Українки в Сиракузах під дирекцією п-ні Марії Логазі надіслали до „Веселки” спільне фото й написали такого листа: „Дорога „Веселко!” Ми учні Школи Українознавства ім. Лесі Українки в Сиракузах, які с передлатниками „Веселки”, хочемо, щоб Ти нас побачила. Тому зробили ми спільну фотознім-ку і послаємо Тобі. Ми дуже любимо Тебе читати, бо Ти дуже цікава. Ти нам близька, бо писана нашою рідною мовою”. Всі діти тримають у руках число „Веселки”.

БОГДАН, КОЗАК-ХАРАКТЕРНИК ІСТОРИЧНА КАЗКА

UKRAINIAN TALE ВОГДАН, КОЗАК-SORCERER

РОЗДІЛ XLVI: ВОВКИ

CHAPTER XLVI: THE WOLVES

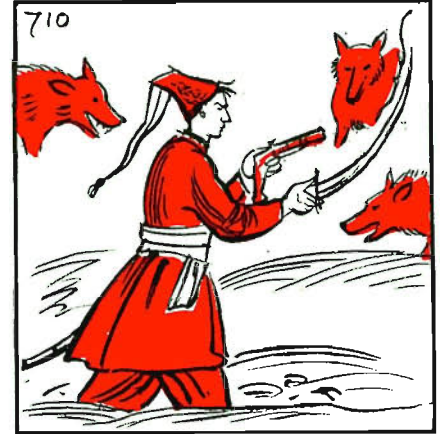
Кінь схопився і втік, а Данчика обскочили вовки.

The horse got to its feet and ran away. The wolves were closing in on Danchyk.

— Бах! Бах! — пролунали постріли, і два вовки звалились у сніг.

“Bang, bang,” the sound of gun shots pierced the air and two wolves fell into the snow.

За третім пістоль затявся...

The third shot never came off. The pistol jammed...

Почувши постріли, два козаки мерщій скочили на неосідланих коней і помчалися в степ.

Having heard the shots, two Kozaks took off without even saddling the horses in the direction of the steppe.

Данчик відборонявся шаблею, доки не наспіла допомога.

Danchyk defended himself with the sabre until help arrived.

Здаля залунало ще кілька пострілів, і два останні вовки кинулись утікати.

A few more shots rang out from the distance and the last two wolves started to run.

(Кінець сорок шостого розділу)

(The end of chapter forty sixth)